

เปิดตำนาน

WEEvent

แอมเบียนบอทใหม่

อนิล พยุงเกียรติคุณ

ฝ่ายพัฒนากาการศึกษาและสัมพันธ์

ต้นจิ แอมเบียน

บณ: ที่ท่านผู้อ่านถือ TPA News ฉบับนี้อยู่ในมือ คิดว่าการแข่งขันต้นจิแอมเบียนครั้งที่ 3 รอบชิงชนะเลิศ คงดำเนินการแข่งขันเสร็จสิ้นลงแล้ว และเราคงจะทราบกันแล้วว่าใครเป็นผู้ที่ได้รับตำแหน่งต้นจิแอมเบียนคนที่ 3 และรางวัลรวมมูลค่ากว่า 20,000 บาทไปครอบครอง

หากถามว่า “ต้นจิแอมเบียน” คืออะไรและเกิดขึ้นมาได้อย่างไรนั้น เราก็คงต้องย้อนกลับไปเมื่อต้นปี 2552 ซึ่งเป็นปีที่เรารจัดการแข่งขันขึ้น ในตอนนั้นทางสำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรมได้เห็นว่า ปัจจุบันผู้ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นมีเพิ่มมากขึ้นและในกลุ่มคนจำนวนนี้ก็มีผู้ที่สนใจอักษรคันจิอยู่จำนวนไม่น้อย ซึ่งดูได้จากการจัดสัมมนาเกี่ยวกับคันจิครั้งที่ผ่านมามีผู้มาลงทะเบียนเข้าร่วมสัมมนาเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทางสำนักพิมพ์ จึงได้จัดการแข่งขัน “ต้นจิแอมเบียน” ขึ้น เพื่อเป็นเวทีที่จะแสดงศักยภาพของผู้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นชาวไทย ให้เห็นถึงความก้าวหน้าภาษาญี่ปุ่นจะมีตัวอักษรคันจิที่ถือว่าเป็นตัวอักษรที่จดจำยากที่สุดในบรรดาตัวอักษรทั้งสามแบบ และแต่ละตัวอักษรมีเสียงและความหมายที่หลากหลาย ทว่าถ้าหากผู้ศึกษามีความพยายามและหมั่นเพียรแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะจดจำ

ความแตกต่างของการแข่งขันต้นจิแอมเบียนที่สำนักพิมพ์จัดขึ้น กับการแข่งขันของสถาบันอื่นๆ ก็คือ อันดับแรกนั้น การแข่งขันคันจิของเราเป็นเวทีที่**เปิดกว้างให้กับบุคคลทั่วไป โดยไม่จำกัดอายุ** เพราะเท่าที่ทราบมา การจัดการแข่งขันของสถาบันอื่นนั้นจะมุ่งเน้นที่กลุ่มนักเรียนและนักศึกษาเป็นหลัก ดังนั้นคนที่ทำงานแล้วจึงแทบจะไม่ค่อยมีเวทีที่จะทดสอบความรู้ความสามารถเฉพาะด้านเช่นนี้เท่าไรนัก ซึ่งตั้งแต่ปีแรกที่จัดการแข่งขันนั้น ถือว่าได้รับเสียงตอบรับที่ดีมาก เพราะมีคนสมัครเข้าร่วมการแข่งขันตั้งแต่อายุ 15 ปีไปจนถึง 70 ปีเลยทีเดียวและต้องขอบอกว่าหนุ่มน้อยอายุสิบห้าที่เวลานี้ก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ผ่านเข้าสู่อันดับชิงแชมป์ปีนี้ด้วย เห็นไหมคะว่า...ความรู้ความสามารถไม่ได้จำกัดกับที่อายุจริงๆ

อันดับต่อมาคือ **รูปแบบการแข่งขันที่น่าสนใจ** โดยเราจะแบ่งรอบการแข่งขันออกเป็น 2 รอบ คือ รอบคัดเลือกและรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งรอบคัดเลือกจะเป็นการสอบข้อเขียน แต่ในรอบชิงชนะเลิศนั้นจะออกมาในรูปแบบของเกมส์ เนื่องจากสำนักพิมพ์

ได้คำนึงว่า ผู้ชมที่เข้าร่วมชมการแข่งขันก็น่าจะมีส่วนร่วมและสนุกสนานไปกับการแข่งขันด้วย อีกทั้งยังต้องการให้เห็นว่า แม้ว่า “คันจิ” จะเป็นเรื่องยาก แต่ถ้าหากมีการปรับเปลี่ยนวิธีการนำเสนอหรือวิธีการเรียนรู้ให้ง่ายขึ้นและสนุกสนานก็น่าจะทำให้ผู้เรียนจดจำอักษรคันจิได้มากขึ้น

เป็นอย่างไรบ้างคะ พออ่านมาถึงตรงนี้รู้สึกสนใจเข้าร่วมประลองความรู้เกี่ยวกับคันจิในการแข่งขัน “ต้นจิแอมเบียน” ของเราหรือไม่ ถึงแม้ว่าปีนี้การแข่งขันจะได้จบลงไปแล้ว แต่เราก็จะมีการแข่งขันที่เต็มไปด้วยสาระและความสนุกสนานเช่นนี้จัดทุกๆ ปีคะ ไม่นาน... “ต้นจิแอมเบียน” ครั้งหน้าอาจเป็น...**คุณก็ได้ชนะ**

แชมป์ครั้งที่ 1 คุณอักษฎาทุท ชูศรี

แชมป์ครั้งที่ 2 คุณสุวิทย์ ประภทวิมล

SmallTalk

เกาหลีใต้...

เมื่อพบกับการเรียนรู้

อาทิตย์ ต้นนวล

ฝ่ายพัฒนากิจการศึกษาระดับบัณฑิต

พบกันอีกครั้งนะคะสำหรับคอลัมน์ Small Talk สรรหา มาเล่าวันละนิด จิตแจ่มใส คราวนี้จะขอพาทุกท่านไปสัมผัสกับ ดินแดนแห่งกระแสไฟเวอร์และว่ากันว่าโรแมนติกสุดๆ นั่นก็คือ แดน โสมขาว เกาหลีใต้ ครับ นอกจากเรื่องดารา-นักแสดง นักร้อง ซีรีส์ ต่างๆ แล้ว ประเทศเกาหลีใต้ก็ยังเป็นแหล่งการเรียนรู้ชั้นดีเลยครับ แล้วเราจะเรียนรู้อะไรจากที่นี่ได้บ้างนะ...

เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา ผมได้มีโอกาสได้ไปท่องเที่ยว เปิดสมองที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ ครับ ก่อนหน้านั้นพอข้อมูล มาบ้างว่า **คนเกาหลีไม่ค่อยชอบพูดภาษาอังกฤษ** (หรือไม่สะดวก พูดก็ไม่ทราบ) และคนเกาหลีเปรียบเสมือนคุณครูเคลือบที่แต่จะเป็นจริงตามนั้นหรือเปล่า...เรามาเริ่มกันที่ความไม่ชอบพูดภาษาอังกฤษก่อนครับ แคลิฟอร์เนียออกมาจาก **สนามบินอินชอน (인천공항)** บริเวณที่จอดรถก็พอจะทราบแล้วครับ เพราะทันทีที่ผมถามพนักงานประชาสัมพันธ์ด้านนอกอาคารว่า "Where's the subway?" เธอก็ออกอาการทันที พยายามบ้ายเบี่ยงลัดชีวิต หวังจะให้เราไปถามคนข้างในสนามบินให้ได้ จึงเกิดคำถามขึ้นในใจว่า "แล้วมาทำหน้าที่นี้ตรงนี้ทำไม" ว่าแล้วก็จัดไม้ตายพูดภาษา บ้านเธอไปว่า **지하철 어디예요? (รถไฟใต้ดินอยู่ที่ไหน)** สติเธอ จึงกลับมา แล้วบอกทางให้ นำสลดใจมากครับ ยิ่งชาวบ้านร้าน ตลาดทั่วไปอย่าได้รู้ไปใช้ภาษาอังกฤษเลยครับ โทษด้วยความเร็ว (แต่บางคนใจสู้ พอจับความได้ก็พยายามพา (ลาก) เราไปเลย) ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ต้องพยายามหาคนทำงาน นักศึกษา หรือคนตามสถานที่ท่องเที่ยวทั่วไป จะดีที่สุด เพราะพวกเขาพอจะตอบได้บ้าง ซึ่งคน 3 ประเภทนี้หาได้ไม่ยากเลยครับ

ต่อไป **"ความเป็นครูเคลือบ"** สิ่งนี้ ทำให้ผม อยากจะกลับไปเกาหลีมากที่สุดเลยครับ เพราะคนที่นั่นเอ็นดูและใส่ใจนักท่องเที่ยวจริงๆ เริ่มจากที่หน้า **พระราชวังชังด็อก (창덕궁)** มีคุณป้าขายขนมปัง ไล่ถั่วดำอยู่คนหนึ่ง ด้วยความที่อยากลองชิมมากๆ ก็เลยถามแกไปว่า (รู้ทั้งรู้แต่ก็ยังถามไป เพราะป้ายหน้าร้านเขียน ว่า 8개 1,000 원 อนุมานได้แน่นอนว่า 8 ชิ้น 1,000 วอน) 여섯 개 천 원 이예요? (6 ชิ้น 1,000 วอน หรือครับ) แกเลยช่วยแก้ ประโยคให้อีกครั้งว่า 여덟 개 천 원 이예요? (여섯 (ยอสด) = 6 여덟 (ยอดอล) = 8) ผมเลยเกิดความประทับใจว่า แกไม่ได้ทำท่า ฟัง หรือว่าทำอะไร แต่แกรู้ว่าเราพูดผิดแกเลยแก้ไขให้พร้อมพูดกลับ

มาว่า **한국어 잘 했지! (พูดภาษาเกาหลีเก่งนะเนี่ย)** เราเลยเดิน ยิ้มไม่หุบ+อุดหนุนแกไปเต็มๆ อีกที่หนึ่งซึ่งลืมไม่ลงเลยก็คือ ร้านขายข้าวที่อยู่หน้าปากซอยที่พัก ด้วยความที่ใกล้และสะดวก คน ที่พักแถวนั้นก็เลยมากินกัน พอผมสั่งอาหารเสร็จ คุณป้าเจ้าของก็ ทอยยเสริฟทีละอย่างจนกระทั่งเต็มโต๊ะ เพราะจานเยอะมาก เราก็ เริ่มลงมือกินกันแบบงูๆ ปลาๆ ตามประสาคนไม่เคย จอมนางแห่ง วังหลวงจึงอดรนทนไม่ได้ ขอเข้ามาช่วยสอนวิธีการกินที่ถูกต้องและ อร่อยกว่านี้ให้ พอทำตามแกว่าก็อร่อยขึ้นจริงๆ (นะหรือ) แกมแกยง คอยเช็คเป็นระยะๆ ว่าทำถูกไหม ผมจะชอบแกจิง

จริงๆ แล้วสิ่งเหล่านี้มีเหตุผลอธิบายได้ครับ อย่างเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ดูจะเป็นยาขมสำหรับคนเกาหลีมากก็เพราะว่า โอกาสในการได้เรียนภาษาอังกฤษสำหรับคนทั่วๆ ไปค่อนข้างจะ น้อย คล้ายๆ กับบ้านเรา คนที่พอจะพูดได้ก็ไม่มั่นใจในการสื่อสาร ทำให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับชาวต่างชาติบ่อยครั้ง บางคนพอพูด ด้วยถึงขั้นเดินหนีไปเลยก็มีนะครับ ส่วนเรื่องความเป็นครูที่อยู่ใน สายเลือดของชาวเกาหลีนั้น มาจากการที่ประเทศเกาหลีต้องการ ให้ประเทศของตนเป็นที่รู้จักของชาวโลก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร ภาษา หรืออะไรก็ตาม จึงพยายามถ่ายทอดให้ได้มากที่สุด ฉะนั้นเวลาที่เร าพูดภาษาของประเทศเขาได้ เขาจึงเกิดอาการประหลาดใจอย่างมาก นั้นเอง แต่ก็ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือครับ ที่คนในประเทศจะ รักประเทศตัวเองได้มากขนาดนี้

Small Talk ในฉบับนี้ต้องลาไปก่อนแล้ว แต่ ก่อนจะลากันไปก็ มีภาษาเกาหลีที่น่าสนใจมาแบ่งปันกันด้วย ลองศึกษาดูนะครับ (หากใครอยากทราบ ว่าภาษาเกาหลีอ่านบนอ่านว่าอะไรบ้าง ก็ติดต่อกลับ มาได้นะครับ) ส่วนครั้งหน้าจะเอาอะไรมาเล่าให้ฟัง ติดตามอ่านได้ที่นี้ทีเดียว

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

- 공부하다 (กงพูฮาดา)** คือ การเรียนแบบที่มีคนสอน คล้าย กับ V. to study ในภาษาอังกฤษ
- 배우다 (แบอูดา)** คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง คล้ายกับ V. to learn ครับ